

Rókatánc

Apadó kút fenekéről
süllyedő szem bámul,
kicsavart fa gyökeréből
száradó rög rámhull.

Virág-torkában-száradt-méz-
keserű zsarátnok
batyujából álom-hosszan
nyújtóznak kis lángok.

Tűztől mindig legalábbis
messzibb lehet menni,
a hamuhoz hiába ülsz
közel melegedni.

Múlt időknek jó fájdalma
szép zenévé sarjad,
csillagtengely, ajtód fordul,
szemgödrömben sarkad.

Szarvas fut az égi úton,
aranygyertya lobban,
parazsat nyelt dobom színén
fény patája dobban.

Szépreményű délidőben
újra égő emlék,
frissen vedlett lélekbőrben
titkon rezgő térkép.

Forgólencse-gyűjtött lelkek,
bár hinnéd, hogy nincs több,
déli földről, észak felől,
szüntelenül jöttek.

Olessák Róbert (1999)